

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117218433
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117218433.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Q. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX, XXX XX C., právne zastúpený: Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 478,43 eur s príslušenstvom a o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 32Csp/162/2017-123 zo dňa 02. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Odvolací súd odvolanie žalobcu v zamietajúcej časti primeraného finančného zadostučinenia **o d m i e t a** .

III. V časti konania o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia žalobcovi **p r i z n á v a** nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

IV. V časti konania o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanému **p r i z n á v a** nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 261,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol, výrokom III. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, výrokom IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, § 488, § 489, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2 veta prvá, § 101, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľský úveroch, § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, s poukazom aj na procesné ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 257, § 290, § 291 ods. 3, § 295 Civilného sporového poriadku. Vecne argumentoval tým, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaná ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníka dňa 08.07.2010 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100031015, že žalobcovi bola vyplatená zo strany žalovanej titulom

revolvingového úveru celkom suma 1.284,25 eura, že žalobca zaplatil žalovanej celkom sumu 1.762,48 eura, a že medzi stranami sporu prebiehalo na tunajšom súde konanie pod sp.zn. 22C/33/2014, ktoré je právoplatne skončené. V konaní sa žalobca domáha vydania preplatku vo výške 478,43 eura od žalovanej, a to s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 22C/33/2014-53, s odôvodnením, že o túto sumu úver preplatil a žalovaná sa o túto sumu obohatila. V konaní bol sporným úmysel žalovanej bezdôvodne sa na základe zmluvy o revolvingovom úvere obohatiť, ako aj včasnosť podania žaloby v súvislosti so vznesením námietky premlčania nároku zo strany žalovanej. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplataenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť, a tak poskytnúť žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. V priebehu konania žalobca uviedol, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, sa dozvedel z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 22C/33/2014-53, ktorý bol vydaný dňa 22.10.2015 a kde súd v odôvodnení konštatoval, že predmetná zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, a že žalobca zaplatil viac ako mu bolo poskytnuté. Súd má však za to, že s poukazom na udelenie plnej moci advokátovi žalovaným (tu žalobca) v konaní sp.zn. 24C/98/2014 dňa 24.09.2015, avšak aj vzhľadom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 05.03.2015, ako aj s poukazom na hore citovaný obsah vyjadrenia v konaní sp.zn. 22C/33/2014 zo dňa 28.09.2015, žalobca sa o bezdôvodnom obohatení žalovanej dozvedel najneskôr už pri prvej porade s právnym zástupcom, a síce dňa 24.09.2015. Nakoľko žalovaná nepreukázala, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že najskôr dňa 24.09.2015, odkedy mu začala byť poskytovaná právna pomoc advokátom, žalobca zistil, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní sp.zn. 32Csp/161/2017 bola podaná na súde dňa 24.07.2017, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru. Námietka premlčania vznesená žalovanou potom s poukazom na trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť od uhradenia tejto splátky, ktorou žalovaná mala získať bezdôvodné obohatenie) bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná tri roky po uhradení poslednej splátky dňa 06.09.2012, keďže bola podaná dňa 24.07.2017. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne, keďže nebolo preukázané, že by jej úmysel (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá mala obsahovať ustanovenia, na základe ktorých malo byť žalovanej poskytnuté plnenie vo väčšom rozsahu, ako je prípustné. Zároveň súd poukazuje na to, že na preukázanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nepostačuje iba to, že formulárovú zmluvu, ktorá nespĺňa všetky náležitosti podľa zákona, vyhotovila žalovaná, ktorá dlhodobo a legálne vystupuje z pozície poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Zo samotnej podstaty tohto podnikania vyplýva to, že chcela poskytnúť peniaze s tým, aby sa jej tieto peniaze vrátili aj zo ziskom, ktorý zisk predstavovali poplatky a úroky za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná sa nemohla chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jej podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovanej ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2010, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Iba skutočnosť, že žalovaná ako veriteľ očakávala zisk z dovoleného podnikania, nemôže sama o sebe znamenať jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery, nemožno vykladať späťne k obdobiu uzatvorenia zmluvy. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd v obdobnej veci uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného

obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahoval také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné." Ďalej súd dáva do pozornosti, že úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie nie je možné odôvodniť rozhodnutiami súdov v iných veciach, v ktorých súdy neposudzovali právny vzťah strán sporu z tohto konania (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/746/2015 zo dňa 01.10.2015). Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že absenciu zákonom požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval v záujme zvýšenej ochrany spotrebiteľa bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, čím dal žalobcovi ako spotrebiteľovi účinný nástroj na to, aby sa v zákonom stanovenej premlčacej dobe bránil voči popísaným postupom žalovanej ako poskytovateľa úveru (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/90/2015 zo dňa 15.03.2016). Keďže žalobca nepreukázal, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

3. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň nie je možné akceptovať argumentáciu žalobcu, že uplatnenie námietky premlčania žalovanou je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil, nakoľko žalobca už ako žalovaný v konaní sp.zn. 22C/33/2014 bol právne zastúpený, v konaní poukazoval na to, že na úver plnil viac ako mal, napriek tomu však žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podal až takmer po právoplatnosti rozsudku, čo nie je možné hodnotiť inak ako bezdôvodné nedbanie na svoje práva, ktoré správanie ničím neodôvodnil. Nie je pravdivým tvrdenie žalobcu, že nemohol a nevedel skôr uplatniť svoje nároky, a to s poukazom na vyššie uvedenú skutočnosť právneho zastúpenia v skoršom konaní a ním použitú argumentáciu v konaní, z ktorej je zrejmé, že si bol vedomý toho, že má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi nič nebránilo podať už v konaní prebiehajúcim pred Okresným súdom Trnava pod sp.zn. 22C/33/2014 vzájomnú žalobu, t.j. v rámci objektívnej premlčacej doby. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premlčania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá. Pokiaľ žalobca uvádzal vo všeobecnosti, že sa stáva, že medzičasom do rozhodnutia súdu uplynie 3 ročná objektívna premlčacia doba, a tým sa znemožní subjektom uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd poukazuje na to, že v tu prejednávanej veci takáto situácia nenastala, pričom súd je povinný prihliadať na individuálne okolnosti každého prípadu. Súd pritom odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby." Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania žalovanou odporujúce dobrým mravom. Keďže žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 05.05.2017, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a zároveň žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú nebolo možné neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. K tvrdeniu žalobkyne, že námietka premlčania vznesená žalovanou je neurčitá a nie je zrejmé, kedy začala plynúť premlčacia doba, súd uvádza, že to bol práve žalobca, ktorý mal uviesť dátumy, jednak kedy sa dozvedel o tom, kto a kedy sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, ako aj prijatím ktorých plnení došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré skutkové tvrdenia doplnil až na pojednávaní, preto nemožno žalovanej dôvodne vyčítať absenciu dátumov v jej vyjadrení.

4. Druhým predmetom konania je nárok žalobcu na zapltenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré si nárokuje titulom úspechu v spore 22C/33/2014 za námietky žalovanej, že nie sú splnené predpoklady pre priznanie takéhoto nároku, nakoľko nie sú splnené podmienky, a to úspešné uplatnenie porušenia práv žalobcu, respektíve povinností žalovanej, ako aj včasnosť takto podanej žaloby. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba bola podaná v tejto časti dôvodne a nárok nie je premlčaný. Súd vyložil ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. tak, že pod uplatnením je potrebné rozumieť nie len samotné podanie žaloby a úspech v nej, ale aj obranu spotrebiteľa v rámci existujúceho sporu proti jeho osobe tak, ako to bolo v konaní 22C/33/2014. Súd rozumie pod úspešným uplatnením nielen aktívne podanie žaloby, ale aj aktívne uplatnenie obrany v konaní, s čím ostatne počíta a takto definuje konanie účastníka aj § 153 CSP, t.j. pod uplatnením je potrebné rozumieť, nielen žalobu samotnú, ale aj aktívnu obranu proti nej. Vzhľadom na uvedené preto súd posudzoval obranu žalovaného (tu žalobcu), ako úspešné uplatnenie práv spotrebiteľa a porušenie povinností žalovanou. (súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 23Co/83/2017, ktorý vo svojom rozhodnutí v obdobnej veci vyjadril, že : „Nie je dôležité či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.“ Uvedené mal súd preukázané výsledkom konania 22C/33/2014, kde došlo k zamietnutiu žaloby žalovanej (tam žalobkyňa) na podklade obrany žalovaného (tu žalobcu), z dôvodu nedostatku zákonných náležitostí úverovej zmluvy. Uvedeným konaním a predovšetkým právoplatným rozhodnutím 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015 mal súd preukázanú dôvodnosť nároku žalobcu v tejto časti. Súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia žalovanej, ktorá spája nárok žalobcu len s prípadným úspechom v tomto konaní, nakoľko úspech v akomkoľvek konaní by zakladal vznik nároku žalobcu, pokiaľ si ho tento uplatní. Dôležitou okolnosťou je skutkové vymedzenie, ktoré žalobca jednoznačne vykonal a stanovil ho na úspech v konaní 22C/33/2014, a nie na úspech v tomto konaní. Súd vzhľadom na uvedené vyhodnotil žiadosť žalobcu o vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaných ustanovení ako dôvodnú, nakoľko boli splnené základné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovanej. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti (hoci to nevysslovil v osobitnom výroku) a zároveň z tohto dôvodu zamietol žalobu, je možné konštatovať, že žalobca v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Je nepochybné, že žalovaná je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov, a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa, ako aj inými osobitnými predpismi, a teda nepredkladať spotrebiteľom zmluvu, ktorá má zákonné nedostatky, resp. snažiť sa dohodnúť úrokovú mieru, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ak tak žalovaná napriek tomu urobila, porušila tým jednak ustanovenie § 39 OZ (dobré mravy pri dohadovaní úrokov), ako aj naplnila predpoklady pre posúdenie zmluvy ako bez úročnej a bez poplatkov z dôvodu nedostatku náležitostí, a tým sa úspešne domohol uplatnenia ochrany svojich práv z dôvodu porušenia povinností žalovanou. Súd následne skúmal, či došlo k premlčaniu tohto nároku. Súd uvádza, že v zásade nič nebránilo, aby žalobca sa tohto nároku domáhal už v spore 22C/33/2014, pričom otázkou posúdenia bolo, či za uplatnenie možno považovať už prípadnú argumentáciu v konaní (vyjadrenie 24.09.2015, resp. marec 2015), alebo až vydané rozhodnutie. Súd je toho názoru, že až samotným súdnym rozhodnutím možno považovať uplatnený nárok alebo obranu za úspešne uplatnené, a od tohto momentu je potrebné počítat premlčaciu dobu, ktorá je v tomto prípade všeobecná trojročná, a teda žaloba je podaná v tejto časti včas. Súd poznamenáva, že aj keby odvodzoval začiatok plynutia premlčacej doby od marca 2015 (prvé vyjadrenie vedľajšieho účastníka), tak žaloba by bola podaná včas (31.01.2018) a nárok žalobcu nie je premlčaný. Vzhľadom na uvedené súd vyhodnotil námietku premlčania žalovanej ako nedôvodnú. Pokiaľ ide o samotnú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, pri jej stanovení je potrebné zohľadniť jednak požiadavku na vyrovnanie ujmy žalobcu, určitú satisfakciu pre neho, ako aj skutočnosť, že zadosťučinenie má predstavovať i určitú sankciu pre žalovanú, pričom hľadiskami, ktoré treba brať do úvahy, sú napríklad intenzita a dĺžka trvania závažného konania, jeho dosah, okruh subjektov, ktorých mohlo toto konanie žalovanej zasiahnuť a podobne (porovnaj napr. uznesenie NSSR sp.zn. 6 Obo 302/2006 zo dňa 20.03.2008). Aj keď nebol preukázaný konkrétny následok zodpovedajúci napr. škode na zdraví, nebráni to uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS, nakoľko žalovaná bola svojím konaním spôsobilá zasiahnuť jednak do majetkovej sféry práv žalobcu, čo by bolo spôsobilé privodiť mu ujmu na uspokojovaní jeho životných potrieb v prípade ďalšieho plnenia na základe zmluvy. Súčasne však primeraným finančným zadosťučinením nemožno neprímerane zasahovať do práv žalovanej a prípadne nahrádzať neúspech v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Na druhej strane je potrebné, aby uvedená suma

predstavovala sumu aj satisfakčnú a sankčnú. Súd s poukazom na vyššie uvedené ako primerané finančné zadosťučinenie priznal žalobcovi sumu 261,- eur, ktorú výšku ustálil voľnou úvahou ako sumu primeranú okolnostiam a povahe prípadu, ako 1/8 z dohodnutých zmluvných úrokov vypočítaných ako $42 \times 80,37 \text{ eur} = 3375,54 \text{ eur} - 1284,25 \text{ eur} = 2091,29 \text{ eur} / 8 = 261,- \text{ eur}$ po zaokrúhlení. Súd sa nemohol stotožniť so sumou, ktorej zaplata sa domáhal žalobca, nakoľko uvedená suma dosahujúca sumu úveru, sa súdu javila ako zjavne neprimeraná. Súd taktiež ako uviedol vyššie má za to, že nie je účelom primeraného finančného zadosťučinenia nahradiť premlčané bezdôvodné obohatenie, ako ani ekonomická likvidácia žalovanej, čo bezpochyby by žalobcom uplatnená suma, ak by sa jednalo o každý úverový prípad žalovaného aj vyvolali. Súd pri určení primeraného finančného zadosťučinenia tiež vychádzal z toho, že dotknutá právna úprava v oblasti ochrany spotrebiteľa bola relatívne nová (zákon bol platný a účinný niekoľko mesiacov) a súčasne tak ako bolo uvedené vyššie rozhodovacia prax v danej oblasti (posudzovanie zmlúv) sa vyvíjala niekoľko rokov, pričom v počiatkoch boli časté iné (opačné) právne závery súdov. Rovnako po podpise zmluvy došlo aj k zmene § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. od 09.06.2013, kedy už nie je potrebné preukazovať ujmu. S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti, považuje súd sumu 261,00 eur za primeranú, pričom poukazuje na skutočnosť, že určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je dané žiadnym konkrétnym postupom ako napríklad určenie výšky škody na zdraví, závisí od úvahy súdu, akú sumu považuje v tom-ktorom prípade za primeranú s ohľadom na všetky okolnosti. Súd súčasne je toho názoru, že primerané finančné zadosťučinenie by nemalo byť prostriedkom obohatenia žalobcu, čo by v prípade náhrady v sume 1260,- eur bolo naplnené.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a to samostatnými výrokmi, nakoľko predmetom konania boli dva nároky žalobcu. Keďže žalovaná bola v konaní o zaplataenie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V druhom samostatnom predmete konania bol plne úspešný žalobca, hoc mu súd priznal len časť žalovanej sumy, a preto mu súd priznal plný nárok na náhradu trov konania voči žalovanej. Súd uvádza, že nakoľko žalobca bol úspešný, čo do základu nároku a prisúdená suma závisela od voľnej úvahy súdu, súd priznal náhradu trov konania v plnej výške, keďže žalobca bol čo do základu plne úspešný. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 10Co/191/2017 z 13.12.2017, kde bol vyjadrený rovnaký záver v obdobnej veci.

6. Proti tomuto rozsudku, výslovne proti výrokom II. a III. podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovieť v časti o zaplataenie 478,43 eur s prísl. a priznať mu v tejto časti náhradu trov konania, s poukazom na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Podľa odvolateľa skutkové závery súdu prvej inštancie nie sú správne. Ak žalovaný predložil Formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa! Jedine, keď sa spotrebiteľ bráni na súde, prípadne ak je zmluvná dokumentácia podrobená súdnou kontrolou, dodávateľ - žalovaný nenadobudne obohatenie v takom rozsahu v akom by za normálnych okolností nadobudol (ak by spotrebiteľ - žalobca plnil podľa zmluvnej dokumentácie). Je zrejmé, že tak robil žalovaný od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. Konajúci súd vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Žalobca s týmto názorom súdu nesúhlasí a má za to, že takýto záver je jednoznačne v rozpore so skutkovým stavom. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutkovými argumentmi, ktoré preukazujú úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie (aj keď nepriamo) žalovaného. Aj v Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español bolo uvedené, že v zmluve uvedený úrok vo výške 22,38 %, nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, nemožno ho označiť inak ako úžerný a odporujúci dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ho upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi. Súdny v Európe sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám. Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v

roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009zo dňa 31.7.2009, kde sa uvádza: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej Finančnej čiastky pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/). Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru v % ročne viacnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (údaje zverejnené NBS). Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby sme pripustili, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Vzhľadom na uvedené odborné posúdenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ohľadom prijateľnosti zmlúv a samotného konania žalovaného, je možné, dokonca nutné posúdiť konanie žalovaného ako úmyselné konanie, v prípade ktorého je možné aplikovať 10 ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 OZ.

7. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku objektívnej premlčacej doby. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo úmyselné obohatenie žalovaného žiadnym relevantným dôkazom preukázané a preto v danej veci je potrebné aplikovať na premlčanie objektívnu 3-ročnú premlčaciu dobu. Na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe žalobca poukazuje na to, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžernickou výškou odplaty, ako aj tým, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z.z., keď zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 spomínaného zákona, najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. a/), ani uvedenie úroku, v dôsledku čoho žalovaný na úrok ani poplatky v zmluve neuvedené v zmysle ust. § 4 ods. 5 nemá nárok. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012).

8. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobcom a žalovaným zmluvou založený spotrebiteľský záväzkový vzťah. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo vyslovil aj NS SR v uznesení vo veci 6 MCdo 9/2012., s poukazom aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie

bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. So zreteľom na to je správny záver súdu prvej inštancie poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnejpremlčacej doby. V tejto súvislosti poukazuje na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty tak, ako to vyslovila aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) napr. vo veci Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko. Kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Žalobca týmto žiada súd druhej inštancie, aby v prípade potvrdzujúceho rozsudku v jeho výroku II., zmenil výrok III. rozsudku, a aby žalovanému nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobca už poukázal žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to konkrétne k náhrade trov konania, podľa § 257 CSP.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní nesúhlasí, považujeme ich za nedôvodné a naopak, sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu o nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie uvedenými v odôvodnení rozsudku. Žalobca má však za to, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je neprimerane nízka vzhľadom na zásah do práv žalobcu. Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku jasne a dostatočne uviedol na základe akých dôvodov mal za preukázané, že žalobca má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa nášho názoru však súd nesprávne vyhodnotil výšku tohto nároku. Odvolateľ poukázal na bod 37 odôvodnenia rozsudku. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie je nadstavbou základného konania, v ktorom bol žalobca, ako spotrebiteľ úspešný, to jest konania vedeného na Okresnom súde Trnava sp. zn. 22C/33/2014. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, je dôsledkom úspechu spotrebiteľa v základnom konaní. Ak je spotrebiteľ úspešný v základnom konaní, nemôže byť neúspešným v nadväzujúcom konaní, čo vyplýva z definície implikácie vo výrokovej logike a zo zmyslu a cieľa § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. (ďalej len ZoOS). Platné znenie normy teda žiadnu ujmu a ani hrozbu ujmy nevyžaduje. Podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan, ako spotrebiteľ, úspešný. Tento predpoklad bol naplnený vydaním rozsudku Okresného súdu súde Trnava sp. zn. 22C/33/2014 zo dňa 22.10.2015, žalobca úspešne uplatnil porušenie práva v tomto konaní, patrí mu preto primerané finančné zadosťučinenie za toto uplatnenie práva. Hmotnoprávnou podmienkou na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva alebo povinností, v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. na súde. Podmienkou však nie je iná zmluva, ale každé úspešné súdne konanie. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co/34/2014, zo 16.2.2015. Krajský súd zdôraznil, že spotrebiteľ, ktorý splnil hmotnoprávne podmienky nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, dokonca aj vtedy, keď je sám veriteľovi dlžný. Žalobca úver preplatil. Krajský súd vysvetlil podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/350/2015, z 31.3.2016 vyplýva, že keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľky, dôsledkom tohto porušenia je aj úspešné uplatnenie práva žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Týmto spôsobom sa naplní odradzovacia funkcia uvedeného sadisfakčného prostriedku. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. S poukazom aj na § 4 ods. 2, písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

10. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. K nároku na primerané finančné zadosťučinenie odvolateľ poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/96/2013, z 28.10.2013: „Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že

diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/)." Prvoinštančný súd dospel k správne mu záveru, keď priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie, súčasne však odvolateľ namieta výšku priznaného nároku na finančné zadosťučinenie a žiada súd druhej inštancie, aby napadnutý rozsudok zmenil vo výroku I., že vynesie tento rozsudok: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.260,- EUR, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku, výslovne proti výrokom I. a IV. podal odvolanie žalovaný, ktorým navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie, žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania, s poukazom na odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. Podľa odvolateľa Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávne mu záveru o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie a výške tohto nároku, keď neboli splnené zákonné podmienky pre vznik a uplatňovanie žalovaného nároku. KS Žilina v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 11Co159/2015 zo dňa 25. 5. 2015 konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Systematickým a jazykovým výkladom zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno vyvodiť z prvej vety zákonného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmito podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015. Žalobcovi žiadny nárok, čo do základu, v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevznikol, pretože v konaní vedenom pod spisovou značkou 22C/33/2014 si žiadne právo neuplatňoval. Záver súdu o danosti nároku (čo do dôvodu) nie je správny. Žalovaný napáda aj výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na okolnosti prípadu je priznaná suma neprimeranou. Z napádaného rozsudku nevyplýva, že je potrebná práve suma 261,- Eur a že až jej výškou sa naplní účel sledovaný zákonom. Záver súdu o výške nároku je nepreskúmateľným. Žalovaný napáda aj výrok o náhrade trov konania, nakoľko ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej.

12. Žalovaný sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobcu a uviedol, že žalobca v odôvodnení podaného odvolania namieta úmysel (aj keď nepriamy) žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov, pričom uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namieta, že takto koncipované námietky znemožňujú možnosť zaujatia objektívneho stanoviska v právnej veci, nakoľko z ich obsahu nemožno spoľahlivo zistiť, čo nimi žalobca vlastne sleduje, t.j. s akými konkrétnymi skutkovými okolnosťami sa mal súd prvej inštancie v danom prípade vysporiadať a neurobil tak. Následne žalobca pomerne rozsiahlo odkazuje na rozhodovaciu prax, ktoré majú preukazovať úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu, avšak bez vecnej súvislosti s predmetným zmluvným vzťahom. Takéto vyjadrenia považuje za nepreukázateľné. Žalobca sa v podanom odvolaní snaží prezentovať žalovaného ako subjekt, ktorý nekonal pri uzatváraní zmluvy v súlade s dobrými mravmi, do svojich zmlúv úmyselne vnáša neprijateľné podmienky, čím na úkor zmluvného partnera vedome získava plnenie, na ktoré nemá právny nárok. V konštrukciách žalobcu však absentuje konkrétna okolnosť, ktoré by uvedené tvrdenia podporovala. Žalobca sa opakovane odvoláva na rozsiahle právne konštrukcie, ktoré však nemajú oporu v skutkovom stave, preto tvrdeniam žalobcu o úmysle na strane žalovaného nemožno priznať právnu relevanciu. V súvislosti s tvrdením žalobcu o objektívnej lehote, ktorá by podľa tvrdenia žalobcu mala byť 10-ročná z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, takýto záver a tvrdenie žalobcu nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti, alebo v dôkaze, ktorý by predložil či označil žalovaný. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015 „Na preukázanie úmyslu

získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného resp. vedomosť o tom, že viaceré nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdne kontroly hlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté žalovaným pre spotrebiteľov sú považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje." Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, č. k. 9Co/516/2015 súd nezdôvodnil, prečo je premlčacia doba objektívna desaťročná, len všeobecne poukazuje na to, že odporca má poznať zákon. Nebol však preukázaný úmysel. Zo záverov súdu by potom vyplynulo, že každá zmluva neplatne uzatvorená, bola takto uzatvorená úmyselne neplatne. Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. V tomto prípade zmluva bola uzatváraná v roku 2010 a súd, pokiaľ konštatoval, že i odporcu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, mohol poukázať na konkrétny prípad, kedy už, či rozsudkom alebo iným spôsobom, mu takéto konanie v tej dobe bolo vytknuté. Žalovaný znova poukazuje na už predložený Inšpekčný záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie, kde je overené, že zmluvy uzatvárané žalovaným majú všetky zákonné náležitosti.

13. Žalovaný považuje predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, pričom vyhovie námietkam žalobcu by považoval za porušenie práva na spravodlivý súdny proces ako aj princípu právnej istoty, na ktorý žalobca odkazuje. V tomto konaní pritom nebol vykonaný žiadny dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Záver žalobcu, podľa ktorého žalovaný má ako podnikateľský subjekt vedieť, že sa bezdôvodne obohacuje by znamenal, že každé bezdôvodné obohatenie by muselo byť získané úmyselne. Aj bežný občan má totiž v akomkoľvek vzťahu (okrem spotrebiteľského) poznať zákony a teda vedieť, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Úvaha žalobcu vedie k záveru, že každý kto sa obohacuje tak robí úmyselne (keďže platí pravidlo ignorantia iuris non excusat). Na základe toho je potom ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho obšolétym, pretože každé bezdôvodné obohateniu musí byť získané úmyselne (ods. 2). 4. Vo veci dovolávania sa nepriznania nároku na náhradu tvor konania žalovaného uvádza, že toto nemá oporu v žiadnom dôvodnom tvrdení, nakoľko spor inicioval žalobca zastúpený osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade sledovania najlepších záujmov svojho klienta, informovala žalobcu o premlčaní požadovaného nároku už po vykonaní prvého právneho úkonu.

14. V priebehu konania žalovaný ozrejmil, ako postupoval pri určení výšky úrokovej sadzby, s ohľadom na ktoré ustanovenia ju určil a na základe akých úvah. Predovšetkým poukázal na to, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola k obdobiu uzatvorenia zmluvy, t.j. k 12.07.2010 upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatou, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola pre zmluvu vo výške 51,49 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala - za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25-27 %. Relevantnosť tohto postupu a teda nesprávnosť záveru o posudzovaní primeranosti úrokov primerom s úrokovými sadzbami bánk potvrdil napríklad vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Banskej Bystrici, č.k.14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016. Týmto poukazuje žalovaný na to, že jeho postup nebol svojvoľným a súčasne že súdna prax je v tejto otázke rôzna. Aj táto rôznorodosť názorov súdnej praxe potom vylučuje, aby žalovaný konal úmyselne, ak jeho postup a dôvody tohto postupu je vyhodnocované aj ako právne relevantný postup. Existencia úmyslu bezdôvodne sa obohatiť sa nemôže prezumovať, ale musí byť dokázaná. Vyplýva to o.i. aj z toho, že ustanovenie o 10 - ročnej premlčacej lehote je výnimkou zo všeobecného pravidla o 3-ročnej objektívnej lehote, čiže pre uplatnenie takejto dlhšej lehote je potrebné vychádzať z reštriktívnosti právnej úpravy. Musia byť dokázané jednoznačné okolnosti svedčiacie o

úmyle sa obohatiť, čo v tomto konaní dokázané nebolo. Podľa záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 238/2017, samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu odkazujúcimi na rozhodnutia ESLP vo veci Stagno vs. Belgicko alebo Zehenter vs. Rakúsko v súvislosti s posudzovaním premlčania pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby je nutné vziať do úvahy aj konanie vedené medzi sporovými stranami (v opačnom postavení) pred OS Trnava pod sp.zn. 22C/33/2014. V rámci daného konania boli žalobcovi (v spomenutom konaní ako žalovaný) známe dôvody, na základe ktorých podal žalobu už z podania vedľajšieho účastníka zo dňa 05.03.2015. Na strane žalobcu tak neboli tvrdené žiadne také skutočnosti, ktoré by mali objektívny charakter a mali za následok nemožnosť efektívneho bránenia svojich práv žalobcom. Nemalo by byť opomenuté ani to, že vedľajší účastník bol právne zastúpený, čiže žalobca mohol požiadať uvedeného vedľajšieho účastníka alebo jeho zástupcu hneď na podanie žaloby a uplatňovanie nárokov. Nie je preto na mieste odkaz na vyššie spomenuté rozhodnutia, ktoré sú aplikovateľné za osobitných skutkových a právnych okolností, aké však v prejednávanej veci ani neboli tvrdené a ani nenastali.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - zároveň stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu a ani odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, preto s použitím § 387 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu vo výroku II. zamietol v časti vydania bezdôvodného obohatenia (suma 478,43 Eur s príslušenstvom) a v závislom výroku III. rozhodol o náhrade trov konania, keď dospel k záveru, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je premlčané. Z obsahu odvolania žalobcu jednoznačne vyplýva, že jeho predmetom nie je zamietajúca časť primeraného finančného zadostučinenia nad výrokom I. súdom prvej inštancie priznanú časť 261,- eur (žalobca v žalobe žiadal z tohto titulu sumu 1.260,- eur), preto v tejto zamietajúcej časti primeraného finančného zadostučinenia nad priznanú časť 261,- eur rozsudok súdu prvej inštancie pre absenciu podaného odvolania nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu. Pokiaľ žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol zmeniť aj túto časť rozsudku, urobil tak až po uplynutí odvolacej lehoty a preto odvolací súd v tejto časti oneskorené odvolanie musel odmietnuť.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe vyhovel v časti primeraného finančného zadostučinenia (suma 261,- Eur) a v závislom výroku IV. rozhodol o náhrade trov konania, keď dospel k záveru, že právo žalobcu na primerané finančné zadostučinenie je čiastočne dané.

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v podstatnom zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže, preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnia iba nasledovné:

19. Z obsahu spisu (vrátane pripojeného spisu sp. zn. 22C/33/2014) a dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že v uvedenom konaní sp. zn. 22C/33/2014 sa žalovaný ako veriteľ domáhal od žalobcu ako dlžníka zaplataenia istiny vo výške 1.612,86 eura spolu so zmluvnou pokutou

a príslušenstvom. Z uvedeného spisu ďalej vyplýva, že žalobca v postavení žalovaného udelil plnú moc na zastupovanie v konaní právneho zástupcovi dňa 24.09.2015 a prostredníctvom neho sa v konaní vyjadril podaním zo dňa 28.09.2015, ktoré bolo obsahovo totožné s vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 05.03.2015. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.284,25 eura, no keďže žalobca zaplatil žalovanému spolu 1.762,68 eura, nemá žalobca s poukazom na § 451 OZ nárok na zaplatenie žiadnej sumy od žalovaného, s poukazom na čo žiadal žalobu zamietnuť. V uvedenom konaní bolo rozhodnuté vo veci samej rozsudkom č.k. 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015, ktorým bola žaloba zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 13.02.2017. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo považovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaný (tu žalobca) bol povinný splatiť len sumu čerpaného úveru vo výške 1.284,25 eura, pričom zaplatil viac. Dôvodom posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov bola skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Súčasne súd posúdil dohodnutú úrokovú sadzbu ako rozpornú s dobrými mravmi pre jej výšku, ktorú považoval za neprimerane vysokú. V časti zmluvnej pokuty posúdil súd zmluvnú pokutu ako nie individuálne dojednanú a teda neplatnú. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporné a súd ich mal súčasne preukázané predloženým rozsudkom č.k. 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015. V konaní nebolo sporné, že žalobca uhradil poslednú splátku žalovanému dňa 06.09.2012, nakoľko uvedené skutkové tvrdenie žalovaného žalobca nepoprel. Z obsahu predloženého rozsudku mal súd ďalej preukázané, že účastníci uzavreli zmluvu o úvere č. 8100031015 dňa 08.07.2010, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi 1.284,25 eur, z ktorého tento splatil sumu 1.762,68 eur.

20. Nakoľko strany sporu uzatvárali spotrebiteľský úver, tento je nevyhnutné posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch), keďže žalovaný pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca mal postavenie spotrebiteľa. Okresný súd správne vychádzal z rozsudku č.k. 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015, z ktorého vyplynulo, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo považovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaný (tu žalobca) bol povinný splatiť len sumu čerpaného úveru vo výške 1.284,25 eura, pričom zaplatil viac. Dôvodom posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov bola skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Z tohto dôvodu sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko prijal plnenie bez právneho dôvodu a to vo výške rozdielu prijatého plnenia od žalobcu a skutočne poskytnutého plnenia z titulu úveru, t.j. vo výške 478,43 Eur (1.762,48 Eur - 1.284,25 Eur).

21. Pokiaľ teda žalobca splatil žalovanému na zaplatenie tohto úveru okrem istiny aj úroky a poplatky, plnil tieto žalovanému bez právneho dôvodu, nakoľko predmetný úver bol bezúročný a bez poplatkov pre nesplnenie náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, už od svojho vzniku, teda už v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy neexistoval právny titul, ktorý by žalovanému nárok na platenie úrokov a poplatkov od žalobcu zakladal, preto prijatím peňažných plnení žalobcu na úroky a poplatky sa žalovaný v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodne obohatil, nakoľko v rozsahu prijatých úrokov a poplatkov získal majetkový prospech bez právneho dôvodu.

22. Rozhodujúcou právnou otázkou zostalo posúdenie premlčania, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd prvej inštancie ju považoval za dôvodnú a žalobu zamietol práve z dôvodu premlčania.

23. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

24. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

25. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli

po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (por. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

26. Argumentácia žalobcu, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jeho úkor došlo úmyselne, neobsahuje jednoznačné skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

27. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevyjedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozumený. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

28. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobcu obohacoval úmyselne. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bola úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí, nie je však možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť na úkor žalobcu. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozumený, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami.

29. Odvolaciemu súdu sú okrem iného známe aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/9/2012 z 12.1.2013, sp. zn. 3Co/41/2012 z 6.3.2013, v ktorých súd judikoval úmysel nebankového

subjektu obohatiť sa pre neuvedenie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na druhej strane je potrebné poukázať na odlišné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/63/2015 z 27.4.2016, sp. zn. 13Co/58/2015 z 15.3.2016, sp. zn. 13Co/567/2015, sp. zn. 17Co/847/2014 z 16.9.2015, sp. zn. 17Co/376/2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/203/2015 z 28.6.2016, sp. zn. 10Co/206/2013 z 7.1.2015, sp. zn. 24Co/632/2015 z 29.6.2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/113/2016 z 16.3.2017, v ktorých súdy prijali záver o nedôvodnosti aplikácie 10-ročnej premlčacej doby.

30. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 238/2017, v ktorom najvyšší súd preskúmaval záver súdu prvej inštancie, že žalovaný ako nebankový subjekt, ktorý dlhodobo vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania úverov je povinný poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a použitie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách. Úmysel žalovaného vyhodnotil ako nepriamy úmysel, pretože uvedenie podmienok v zmluve neurčitým a nezrozumiteľným spôsobom bolo zo strany žalovaného zámerné za účelom získania bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Najvyšší súd uzavrel, že občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona. Priamym úmyslom (dolus directus) sa v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel' chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel' porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (dolus indirectus). V tomto prípade páchatel' vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený trestným zákonom avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozumený (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel' priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzrozumený s tým, že sa tak môže stať. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatel'ovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu, ktorý v tomto prípade predstavuje úmyselné bezdôvodné obohatenie jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

31. Vo veci preskúmavanej dovolacím súdom odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodíť, že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednaním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi. Dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Zároveň dovolací súd podotkol, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektné a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu

ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

32. Vzhľadom na podstatu argumentácie žalobcu, ktorou žiadal aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu s poukazom na dlhodobú podnikateľskú prax žalovaného, žalovaný vo svojej obrane dôvodne poukázal na to, že všeobecný argument ohľadne uzatvárania spotrebiteľských zmlúv so spotrebiteľmi, ktoré neobsahovali obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho sa zmluvy o úvere považujú za bezúročné a bez poplatkov, je právne irelevantný vo vzťahu k preukázaniu existencie úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť. Pri úmyselnom obohatení sa musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel, a to či už priamy alebo nepriamy smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje ani, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Takéto úmyselné konanie musí byť posudzované pri každom jednotlivom, konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenia konkrétnej úverovej zmluvy. Zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným sa riadila od počiatku právnym režimom Obchodného zákonníka a to konkrétne v zmysle § 497 a nasl. Je nesporný záujem veriteľa získať za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov, čo však nepreukazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal, a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.

33. Z uvedeného bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, pričom v tomto prípade ide o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil žalovanému ako veriteľovi viac, ako len vrátil prijaté plnenia istiny úveru.

34. Súd prvej inštancie správne ustálil, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, keď v danom prípade bola žaloba podaná viac ako tri roky po uhradení poslednej splátky dňa 06.09.2012), keď žaloba bola podaná dňa 24.07.2017. Odvolací súd má za to, že uplynutím objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, zostalo právne bezvýznamným zaoberať sa otázkou uplynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby, keď pre posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania a z toho plynúci záver o nevyhnutnosti žalobu zamietnuť je rozhodujúci záver o uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 07.09.2015 a žaloba bola podaná až dňa 24.07.2017.

35. Spornou otázkou zostalo, či žalovaným vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako sa snažil argumentovať žalobca.

36. V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez ďalšieho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

37. Vyššie citované ustanovenie zakotvuje všeobecne záväznú zásadu v zmysle ktorej výkon inak právom daných subjektívnych občianskych práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Definícia dobrých mravov nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky nikde normatívne upravená. Vo všeobecnosti však ide o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomné slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti takýmto pravidlám možno potom označiť za činnosť proti dobrým mravom.

38. NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo137/2003 uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne

so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. V rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 49/1996 NS SR vyslovil, že ust. § 3 ods. 1 pritom nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to aj na základe všeobecných pravidiel morálnych elementárnej slušnosti a tolerance a morálneho charakteru konajúcich.

39. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo173/2011 zásada spravodlivej ochrany práv vyplývajúca z § 1 OSP vyžaduje, aby občianske súdne konanie ako celok bolo spravodlivé. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo, ako hodnotový činiteľ spoločný všetkým demokratickým právnym poriadkom. Pri zisťovaní a formulovaní odpovede súdu, čo je konkrétnym právom v prejednávanej veci, musí byť tento hodnotový činiteľ rešpektovaný v maximálnej miere. Pre nachádzanie práva je nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. Požiadavka spravodlivého konania ako celku a povinnosť súdu rozhodovať v súlade s pravidlami slušnosti (ekvity) v prejednávanej veci znamená, že v prípade, ak by nemalo ísť o uznávací prejav vôle žalovanej, bude povinnosťou odvolacieho súdu zaoberať sa otázkou, či vznesenie námietky premlčania neodporuje dobrým mravom. Nevyhnutnosť riešenia konfliktu medzi právnou istotou (ktorá sa má dosiahnuť námietkou premlčania) a spravodlivosťou vyžadujú totiž konkrétne okolnosti danej veci. Súčasťou dobrých mravov je dobrá viera (bona fides) v zmysle poctivosti, vernosti danému slovu a mravnej povinnosti splniť záväzok. Je to morálne kritérium posudzovania správania sa, ktoré má dve stránky - poctivosť vlastnú a zároveň dôveru v poctivosť druhých i vieru v dôveryhodnosť ako takú. Stálosť a pravdivosť v sľuboch a dohodách bola už v rímskom práve chápaná ako základ spravodlivosti.

40. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 176/2011-14 vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

41. Všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že v konaní účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke, nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút dobrých mravov je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Za špecifických okolností však výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/265/2009).

42. Podľa aktuálneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/203/2018 judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevylučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných

prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Ani v spotrebiteľských sporoch nie je dôvod odchyliť sa od tejto ustálenej judikatúry, keď definícia dobrých mravov ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania, sa vzťahuje rovnako aj na spotrebiteľské vzťahy. Ustálená judikatúra v tomto smere rešpektuje a vychádza zo základných princípov práva, akými sú princíp právnej istoty, zásada rovnosti strán a rovnosti zbraní, zásada spravodlivosti, pri zachovaní zásady zvýšenej ochrany slabšej strany sporu.

43. Otázkou premlčania a prípadného rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi sa podrobne zaoberajú viaceré rozhodnutia súdov, napr., rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 309/95, rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 3168/09, rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 718/11, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 1839/2000.

44. S poukazom na vyššie citované ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo v danej veci nevyhnutné posúdiť, či výkon práva žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania, nie je taký výkon práva, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi a to s prihliadnutím na všetky okolnosti daného vzťahu, opierajúc sa pritom o výsledky vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie dostatočne a vyčerpávajúco posúdil otázku súladu žalovaným vznesenou námietkou premlčania s dobrými mravmi, vychádzajúc z podstatných rozhodných okolností prejednávanej veci. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v posudzovanom prípade žalobca okolnosti, pre ktoré by uplatnenie námietky premlčania malo byť v rozpore s dobrými mravmi, odvodzuje z konania žalovaného, ktorý poskytuje úvery dlhodobo a pritom neuvádza podstatné zákonom požadované náležitosti do úverových zmlúv. V zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je neuvedenie podstatných náležitostí zmluvy sankcionované jej bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou, čím vylučuje úmysel veriteľa bezdôvodne sa obohatiť neuvedením podstatných náležitostí do zmluvy, pretože je postihnutý za toto konanie vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Odvolací súd konštatuje, že žalobca sa ohľadom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol obrátiť na súd ihneď potom, ako realizoval úhrady žalovanému, ktoré presiahli skutočne čerpanú výšku úveru (nad sumu 1.284,25 Eur). Poukázaním na spôsob podnikania žalovaného žalobca nepreukázal okolnosti takej výnimočnej intenzity v čase vznesenia námietky premlčania, ktoré by odôvodňovali neumožnenie práva vzniesť námietku premlčania v danej veci zo strany žalovaného. Žalobca nepreukázal žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by mu zabránila včas podať žalobu na súd. Možno preto dospieť k záveru, že žalobca sám zavinil márne uplynutie premlčacej doby, pričom do jej uplynutia mal objektívnu možnosť podať žalobu na súd, resp. vyhľadať odbornú právnu pomoc. Zároveň bolo potrebné vyhodnotiť aj okolnosti na strane žalovaného, ktorý nemal žiaden podiel na tom, že žalobca svojím správaním zavinil márne uplynutie premlčacej doby, žalovaný sa nedopustil žiadneho konania, ktoré by bolo možné v súvislosti s vznesenou námietkou premlčania posúdiť ako rozporné s dobrými mravmi.

45. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady

č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

46. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Odvolací súd zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

47. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

48. Vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22C/33/2014 sa žalovaný ako veriteľ domáhal od žalobcu ako dlžníka zaplata istiny vo výške 1.612,86 eura spolu so zmluvnou pokutou a príslušenstvom. Žalobca v postavení žalovaného udelil plnú moc na zastupovanie v konaní právneho zástupcovi dňa 24.09.2015 a prostredníctvom neho sa v konaní vyjadril podaním zo dňa 28.09.2015, ktoré bolo obsahovo totožné s vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 05.03.2015. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.284,25 eura, no keďže žalobca zaplatil žalovanému spolu 1.762,68 eura, nemá žalobca s poukazom na § 451 OZ nárok na zaplataenie žiadnej sumy od žalovaného, s poukazom na čo žiadal žalobu zamietnuť. V uvedenom konaní bolo rozhodnuté vo veci samej rozsudkom č.k. 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015, ktorým bola žaloba zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 13.02.2017. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo považovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaný (tu žalobca) bol povinný splatiť len sumu čerpaného úveru vo výške 1.284,25 eura, pričom zaplatil viac. Dôvodom posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov bola skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Súčasne súd posúdil dohodnutú úrokovú sadzbu ako rozpornú s dobrými mravmi pre jej výšku, ktorú považoval za neprimerane vysokú. V časti zmluvnej pokuty posúdil súd zmluvnú pokutu ako nie individuálne dojednanú a teda neplatnú. Právoplatným ukončením konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22C/33/2014 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

49. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Žalovaný napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru inkasoval od žalobcu plnenia, na ktoré nemal nárok. Takéto konanie žalovaného nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

50. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za neprimeranú v prejednávanej veci nie je možné považovať súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 261,- eur, ktoré nepresahuje výšku bezdôvodného obohatenia 478,43 eur. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal v rozpore so zákonom.

51. S poukazom už na vyššie uvádzané odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorej ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Nemožno sa preto stotožniť s názorom odvolateľa, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobcu ako spotrebiteľa.

52. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil svoj záver o splnení podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu charakterizoval na základe konkrétnych okolností prípadu, že priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Bez stanovenia kritérií výšky finančného zadosťučinenia a naplnenia účelu - poskytnúť žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu, odvolaciemu súdu sa nejaví súdom prvej inštancie priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia ako neprimeraná.

53. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v spore, v ktorom vystupuje spotrebiteľ ako žalobca a v ktorom v postavení žalobcu úspešne uplatní svoje spotrebiteľské právo. Aj podľa odvolacieho súdu pod uplatnením je potrebné rozumieť nie len samotné podanie žaloby a úspech v nej, ale aj obranu spotrebiteľa v rámci existujúceho sporu proti jeho osobe tak, ako to bolo v konaní 22C/33/2014. Pod úspešným uplatnením je potrebné rozumieť nielen aktívne podanie žaloby, ale aj aktívne uplatnenie obrany v konaní, s čím ostatne počíta a takto definuje konanie účastníka aj § 153 CSP, t.j. pod uplatnením je potrebné rozumieť nielen žalobu samotnú, ale aj aktívnu obranu proti nej. Vzhľadom na uvedené preto súd prvej inštancie správne posudzoval obranu žalovaného (tu žalobcu), ako úspešné uplatnenie práv spotrebiteľa a porušenie povinností žalovanou.

54. Podporne možno poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 23Co/83/2017, ktorý vo svojom rozhodnutí v obdobnej veci vyjadril, že nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

55. Uvedené bolo preukázané výsledkom konania sp.zn. 22C/33/2014, kde došlo k zamietnutiu žaloby žalovaného (tam žalobca) na podklade obrany žalovaného (tu žalobcu), z dôvodu nedostatku zákonných náležitostí úverovej zmluvy. Uvedeným konaním a predovšetkým právoplatným rozhodnutím 22C/33/2014-53 zo dňa 22.10.2015 mal súd preukázanú dôvodnosť nároku žalobcu v tejto časti. Neobstojí preto argumentácia žalovaného, ktorý spája nárok žalobcu len s prípadným úspechom v tomto konaní, nakoľko úspech v akomkoľvek konaní by zakladal vznik nároku žalobcu, pokiaľ si ho tento uplatní. Dôležitou okolnosťou je skutkové vymedzenie, ktoré žalobca jednoznačne vykonal a stanovil ho na úspech v konaní 22C/33/2014, a nie na úspech v tomto konaní. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie vyhodnotil žiadosť žalobcu o vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaných ustanovení ako dôvodnú, nakoľko boli splnené základné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahovala zákonné náležitosti (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň z tohto dôvodu zamietol žalobu, je možné konštatovať, že žalobca v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 ZoOS úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde.

56. Žalobca namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti náhrady trov konania (výrok III.), keď sa domáhal aplikácie ust. § 257 CSP s odôvodnením, že žalobca už poukázal žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to konkrétne k náhrade trov konania.

57. Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99 z 01.09.2000).

58. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na aktuálny nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 168/2018-22, v ktorom súd skonštatoval, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane... Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000).

59. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti... Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko. Výrok rozhodnutia v prípade úplnej moderácie by mal znieť „stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ resp. „súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva“. Výrok, že „žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania“ už nemá v CSP oporu.

60. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Nie je prípustné odôvodnenie obsahujúce iba odkaz na výpoveď účastníka konania bez toho, aby bolo možné z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistiť, z akých dôkazných prostriedkov súd čerpal svoje zistenia pre následný záver o odôvodnenosti aplikovať § 257. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené.» (I. ÚS 153/2018). Rovnako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1.1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

61. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk aplikácie ust. § 257 CSP, aplikujúc toto ustanovenie na prejednávaný spor, odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia argumentácia žalobcu nie je dôvodná, keď žalobca nepreukázal, že ide o taký celkom výnimočný prípad, v ktorom by bolo dôvodné úspešnej protistrane nepriznať náhradu trov konania. Dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu v časti vydania bezdôvodného obohatenia bolo úspešné dovolanie sa premičania zo strany žalovaného, išlo o legitímnu procesnú obranu, žalobca nijako neargumentoval a nepreukázal, čo mu bránilo podať žalobu pred uplynutím premičacej doby. Neúspech vo veci samej bez ďalšieho nepostačuje ako dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

62. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu i žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu a žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

63. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (výroky I. a II.), ako aj v časti náhrady trov konania (výroky III. a IV.), v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

64. Z obsahu odvolania žalobcu jednoznačne vyplynulo, že jeho predmetom nie je zamietajúca časť primeraného finančného zadosťučinenia nad výrokom I. súdom prvej inštancie priznanú časť 261,- eur (žalobca v žalobe žiadal z tohto titulu sumu 1.260,- eur), preto v tejto zamietajúcej časti primeraného finančného zadosťučinenia nad priznanú časť 261,- eur rozsudok súdu prvej inštancie pre absenciu podaného odvolania nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu. Žalobca až vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol zmeniť aj túto časť rozsudku, urobil tak však až po uplynutí odvolacej lehoty a preto odvolací súd v tejto časti oneskorené odvolanie musel podľa § 386 písm. a) CSP odmietnuť. Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

65. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, a to samostatnými výrokmi, nakoľko predmetom konania boli dva samostatné nároky žalobcu. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v tejto časti. V druhom samostatnom predmete konania bol aj v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, hoc mu súd priznal len časť žalovanej sumy, bol úspešný čo do základu nároku a prisúdená suma závisela od voľnej úvahy súdu, odvolací súd žalobcovi v tejto časti priznal náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2

CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

66. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).